

[Lysholm Christensen]

ikke opfatte det som en trøst, men derimod som noget nedslående. Men vi mener ikke, at vi kan tillade os at poste betydelig flere penge i dette område.

Men som sagt: Lovrevisionen må komme i næste samling.

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne, især dem, der vil være med til at fremme forslaget, også med de bemærkninger, der er faldet. Jeg vil gerne især takke fru Ingerlise Koefoed, synes jeg, for en meget afdæmpet og realistisk holdning til det spørgsmål, vi har på dagsordenen. Jeg er i det store og hele enig med fru Ingerlise Koefoed. Jeg er glad for, at fru Ingerlise Koefoed har forståelse for, at dette var ikke så let at klare her og nu.

Jeg er enig i, som andre ordførere har sagt, at denne sag ikke skal henlægges. Den skal der arbejdes videre med fra i morgen, ikke i et udvalg, det tror jeg heller ikke vi skal, men det er faktisk allerede aftalt med mine embedsmænd i Kulturministeriet, at vi nu tager fat på den opgave.

Det får mig til at sige til hr. Qvist Jørgensen, som jeg synes svang sig meget højt op, som talte om skandale, og som hævdede, at jeg ville fastfryse biblioteksafgiften, at det forekommer mig, at det var på grænsen til at slå politisk mønt af en sag, som er en varm sag i øjeblikket. Jeg mener, indlægget var helt igennem urimeligt. Der er én formildende omstændighed også for hr. Qvist Jørgensen – og måske især for hr. Qvist Jørgensen – nemlig at der ikke er sat en dato på for den næste revision. Men oprigtig talt: Sidste år fremsatte jeg, for det var jeg forpligtet til som ny kulturminister, et revisionsforslag, idet udvalgsbetænkningen ikke var klar, og da satte jeg et år på i forventning om, at den udvalgsbetænkning, der skulle ligge til grund for mit lovforslag, var brugbar. Det var forslaget ikke. Det skal jeg også sige to ord om, selv om det er sent.

Derfor synes jeg, det ville være mest rimeligt ikke at sætte en ny dato på, men ophæve revisionsbestemmelsen og derefter, som jeg siger, gå hurtigt i gang med arbejdet. Det forhindrer jo aldrig Folketingets partier, ej heller ministeren, i så hurtigt, som det overhovedet lader sig gøre, at fremsætte et forslag. Men når jeg måtte fremsætte det forslag nu, var det for at overholde Folketingets aftale om en bestemt dato, inden for hvilken man skal fremsætte sine lovforslag,

og jeg skulle i henhold til revisionsbestemmelsen fra sidst fremsætte et lovforslag i denne samling; det kunne ikke gøres på anden måde.

Sagen er jo den, at det forslag, der ligger til brug for mine overvejelser for udvalgsbetænkningen, betyder, så vidt vi kan skønne, en administrativ meromkostning i størrelsesordenen ca. 30 mio. kr. over en 3-års-periode, før der overhovedet kan udbetales et beskedent beløb på 6 mio. kr. i henhold til forslaget.

Jeg mener, at hverken forfatterne eller de, der i tilslutning til denne betænkning skal være med i en ny ordning, er tjent med, at vi bruger 30 mio. kr. på at etablere en ny ordning, der kun vil give 6 mio. kr. til rettighedshaverne. Jeg mener faktisk også, at der er ganske megen forståelse for det i kredsene. Når der er så store problemer med at få udformet et forslag, som, hvis jeg skulle det, lægger op til en ny fordelingsnøgle – og det er jo også efterlyst her – så vil jeg bare minde om, hvor svært det er. Det er vel også derfor, Dansk Forfatterforening i dag har så store problemer; det er simpelt hen en svær opgave.

Jeg skal ikke fortænke hr. Qvist Jørgensen i at mene, at det kunne jeg bare uden videre gøre. Men jeg har yderligere den grund til ikke at fremsætte et forslag forhastet her til fremsættelседagen i januar, nemlig at Dansk Forfatterforening ingenlunde har givet mig et entydigt svar, og at Dansk Kunstnerråd som den anden, synes jeg, meget vigtige interessant i denne sag slet ikke har svaret endnu. Skulle jeg blot have fremsat et forslag hen over hovedet på dem, der er de mest interesserede?

Jeg mener faktisk, der er al mulig grund til at slå koldt vand i blodet og overveje sagen på ny. Det giver jeg tilsagn om vil ske meget hurtigt, og jeg har intet problem med at prøve at fremme sagen, så det kan nås i næste folketingssamling. Jeg vil bare nødig have en revisionsparagraf, der gjorde, at vi på ny skulle ud i en diskussion som den, vi har indledt her.

Qvist Jørgensen (S):

Jeg kan ikke forstå, at ministeren bliver så vred over mit påståede engagement i denne sag. Jeg vil ikke stå og gentage talen – det ville også være fuldstændig urimeligt af mange grunde – men jeg vil dog gøre opmærksom på, at jeg understregede, at der jo netop er sket disse udsættelser et par gange.